

Arrest

nr. 51 741 van 27 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 november 2010, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 november 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 november 2010 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. A. DE SMET.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 30 november 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 november 2010 en vormt de eerste bestreden beslissing.

Op 22 november 2010 wordt aan verzoekster tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.1. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat verzoeker dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat hij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

2.2. Voor wat betreft het dringend karakter van de ingediende vordering stelt verzoekster wat volgt:

“De verzoekende partij dient, samen met haar twee jonge kinderen, het Belgisch grondgebied te verlaten uiterlijk op 22 december 2010 (stuk 1).

Het beslissing in het kader van een verzoekschrift tot nietigverklaring en (gewone) schorsing zal te laat komen, gelet op het feit dat de behandelingstermijn van een dergelijk verzoekschrift bij de Nederlandse kamers vier à vijf maanden bedraagt.

De uitvoering van de verwijderingsmaatregel, uiterlijk op 22 december 2010, is imminent (...).

Bovendien heeft de Raad van State zich uitgesproken in het arrest van 2 maart 2005 (nr. 141.510) omtrent een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder een nakende repatriëring (...).

Bovendien wordt huidig verzoekschrift ingediend binnen de 5 dagen na het betekenen van de bestreden beslissing (Grondwettelijk Hof, arrest 81/2008, dd. 27 mei 2008).

De uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure zou dan ook onherroepelijk te laat komen.

Bijgevolg is op heden aan het uitzonderlijk karakter van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid weldegelijk voldaan (overeenkomstig o.a. artikel 39/82 § 2 Vreemdelingenwet)."

2.3. Verzoekster heeft alert en diligent gereageerd door de vierde dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing een verzoekschrift in te dienen, maar zij toont niet met concrete gegevens aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen. In het bestreden bevel wordt vermeld dat verzoekster tijd heeft tot 22 december 2010 om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wordt momenteel niet vastgehouden met het oog op repatriëring en er is geen repatriëeringsdatum voorzien.

Zij stelt enkel dat een gewone schorsing te laat zal komen omdat de behandelingstermijn vier à vijf maanden bedraagt.

De loutere vrees dat de bestreden beslissing na 22 december 2010 op ieder ogenblik kan worden uitgevoerd, brengt niet mee dat over een schorsing van de in casu bestreden beslissing niet tijdig volgens de gewone procedure uitspraak kan worden gedaan.

De Raad wijst op de door artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en artikel 39/84 van Vreemdelingenwet verleende mogelijkheid om hangende het geding, volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid, een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in te stellen, in welk geval de beide vorderingen overeenkomstig artikel 47 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tezamen onderzocht kunnen worden.

Het vereiste dat artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 strikt nageleefd moet worden, kan niet als een beperking van het recht op daadwerkelijke rechtsbescherming worden gezien, daar de verwerping van een vordering tot schorsing om de loutere reden dat de aangevoerde uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, verzoekster niet belet een vordering tot schorsing van dezelfde beslissing in te dienen volgens de gewone procedure (artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet) en later, in voorkomend geval, gebruik te maken van het mechanisme bepaald in artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is in casu niet aangetoond.

3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. DE SMET